

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

ג' - ט' טבת

ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

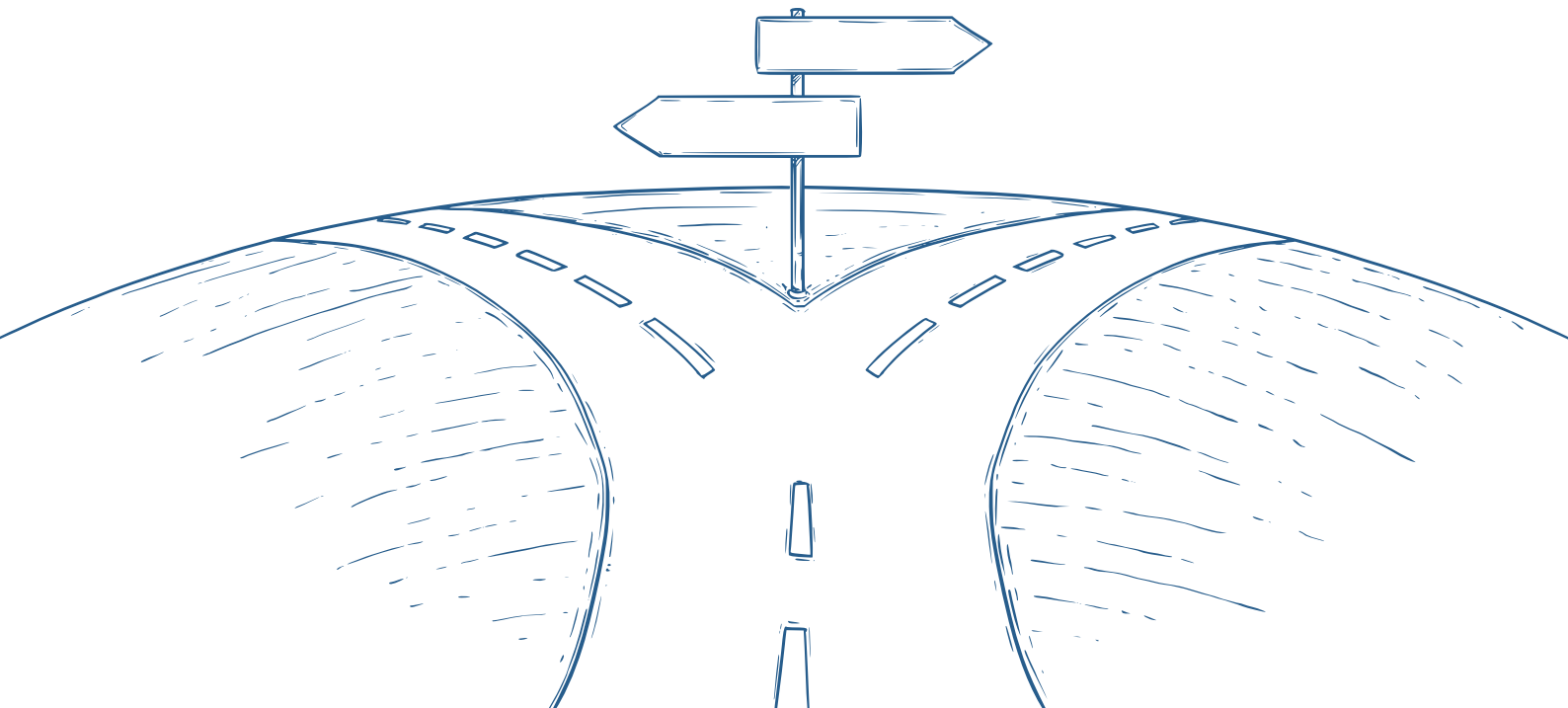
לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-15 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

תוכן עניינים

- 4 עשר הערות קצרות לפני שבת ו
- 6 ניכוס ערכים והשמדתם א
- 9 עשרה כללים למפגשי אחדות וקירוב לבבות ב
- 12 'אם כל הקונספציות' או 'התיאוריה הרעילה של
מלחמות צודקות' ג
- 15 רוסו אדמו"ר מהפכות הפרוגרס - חלק א' ד
- 18 רוסו אדמו"ר מהפכות הפרוגרס - חלק ב' ה

ניתן ללחוץ על שם המאמר ולהגיע למאמר
באתר האינטרנט. שם ניתן לשמוע את המאמר,
להגיב לכותב וכן לקרוא מאמרים נוספים

עשר הערות קצרות לפני שבת

אודי בן חמו

”אם אדם יודע 'מה' קורה, יש לו יכולת ממוצעת; אם הוא יודע 'איך' זה קורה, יש לו יכולת מעולה; אם הוא יודע 'למה' זה קורה, יש לו יכולת יוצאת דופן.”

אם הנושאים הבווערים הבאים ייעדרו מהשיח שלכם במפגשי חברים או שולחן השבת, אז כדאי לחשוב מדוע.

הנה כמה הצעות, סובייקטיביות לגמרי:

א. **מה בתפיסת ההפעלה של צה"ל בעזה מצריך שינוי דחוף?** האם למרות גבורת הלוחמים המרשימה, תפיסת המוסר וההפעלה ראויה?

ב. כיצד יתכן שהסרטון המזויף משדה תימן והנזק הבינלאומי שיצר, לא גררו גינויים מדובר צה"ל, הרמטכ"ל, ראשי האקדמיה, 'מקדמי יוזמות אחדות' בשקל תשעים ועוד? למה?

ג. האם אתם עוסקים רק בהרחבת השורות הראויה בצה"ל על ידי חרדים ולא בתפיסת ההפעלה הלקויה שלו? למה?

ד. האם אתם מרגישים 'נזופים', חשים רגשות אשמה שלא הגעתם לאירוע כלשהו למען החטופים? זה נובע מאצילות נפש? למה?

ה. האם אפשר ליהנות מחופש הביטוי ולכתוב בחופשיות שדיבור על 'עסקת חטופים' בכל במה ובכל קרן רחוב רק מרחיקה אותם ומסכנת את עם ישראל? אם לא, מדוע?

ו. האם מפגשי קפה ומאפה 'נייטרליים' מקדמים את המדיניות הרצויה לנו או רק הופכים את הציבור לבעל מכנה משותף רגשני ונמוך בלבד? (אם זה הסעיף שהכי 'היזז' אתכם, שאלו את עצמכם מדוע).

ז. האם אתם שואלים את עצמכם מדוע לצביקה מור ולפורום תקוה יש פחות יחסי ציבור מלמשפחות חטופים אחרות? האם יתכן שישנה קהילה שלא הזמינה את צביקה לדבר בפניה אך הזמינה אחרים? למה?

ח. האם גיניתם את קיצוניות קפלן ההרסנית (או אם אינכם רגילים לגנות רק חשתם שלא בנוח) באותו ווליום בו גיניתם חרדים, למשל?

”
כיצד יתכן
שהסרטון
המזויף
משדה תימן
והנזק
הבינלאומי
שיצר, לא
גררו
גינויים
מדובר
צה"ל,
הרמטכ"ל,
ראשי
האקדמיה?

ט. האם אתם מצליחים לגבש עמדה יציבה, נטולת מניפולציות רגשיות, קרה ושכלית ביחס לנושאים הבווערים שעל סדר היום?

י. אל תתעייפו! ואל תאפשרו לאף אחד להחליש אתכם. דרך ארוכה עוד לפנינו. נמצה אותה עד תום.

שבת שלום.

ניכוס ערכים והשמדתם

איתן אסמן

כולנו מנסים להיות אנשים טובים וערכיים, ולפעול על פי ערכים שאנחנו מאמינים בהם.

אבל יש קבוצת אנשים, שבאופן קבוע מנכסת לעצמה את הערכיות והערכים, קובעת מהי הדרך הבלעדית למימושם, ומחליטה שמי שלא פועל על פי דרכה הוא רשע, אכזר ואשם.

לפניכם רשימת ערכים שקבוצה כוחנית לקחה בעלות עליהם, שינתה את כוונתם המקורית, ניכסה אותם לאג'נדה שלה ולמעשה פגעה בהם.

שלום - מי לא מאמין בשלום ורוצה שיגיע? כל התפילות חותמות בבקשת השלום. כולנו רוצים שיהיה שלום עולמי ואף שלום בתוך ישראל. אבל ארגוני שמאל ניכסו לעצמם את ערך השלום והחליטו שיש לעשות אותו רק מול האויב תוך ויתורים לאויב, ולא מתוך עוצמה. ערך השלום עבר ניכוס ערכים והשמדה.

סוגיית החטופים - מי שלא אומר "עסקה עכשיו" ולא שם את הסמל הצהוב על דש בגדו, מי שלא מגיע לתפילה בכרמי גת בכל מוצאי שבת או למפגשי קפה ומאפה עם משפחות במטה החטופים - הוא אדם חסר לב. לא אכפת לו מהחטופים והוא רוצה שהם ימותו. זה לא משנה שהוא נמצא במילואים והוא מסכן את חייו במלחמה להשבתם. הוא 'חייב' להפעיל לחץ פוליטי על הממשלה לעשות עסקה עכשיו, גם בלי לדעת את פרטיה של עסקה כזו. לצערנו, הגישה הזו פוגעת בחטופים ובמאמץ להחזרתם, כי היא מגדילה מאוד את המחיר. **ואגב, גם מי שרוצה לחץ צבאי ונהרג למען החטופים בעזה אכפת לו מהחטופים. רק שאין לאנשים האלו ארגונים ויחסי ציבור.**

דמוקרטיה - דמוקרטיה הייתה כל השנים שיטת משטר של ריבונות הרוב, הכוללת בלמים ואיזונים. מאז עליית הימין לשלטון, הערך עבר טיפולי המרה אצל מתנגדי הימין. **מעתה דמוקרטיה פירושה שלטון זכויות האדם, ערכי ה'מוסר' וה'נאורות' לפי פרשנות ספציפית, גם על חשבון ריבונות הרוב. הרוב הפך לגורם המאיים על ה'דמוקרטיה', ואפילו קמה מפלגת 'הדמוקרטים' שמורכבת ממפלגות השמאל - מרצ והעבודה. מי שמבין את ערך הדמוקרטיה שלא כמוהם, הוא לשיטתם פשיסט. ערך הדמוקרטיה עבר השמדת ערכים.**

”
ארגוני
שמאל
ניכסו
לעצמם את
ערך השלום
והחליטו
שיש לעשות
אותו רק
מול האויב
תוך
ויתורים
לאויב, ולא
מתוך
עוצמה

”
**הגיע ארגון
 שהחליט שהוא
 מדבר בשם כל
 הצבא, בדגש על
 המילואים
 ויחידות העילית
 הסדירות, ואמר
 שאם הרפורמה
 המשפטית תעבור
 – הצבא יתפרק**

מגילת העצמאות - 'כתוב במגילת העצמאות שמדינת ישראל צריכה להיות דמוקרטית'. לא נכון. **במגילת העצמאות כתוב שמדינת ישראל היא מדינה יהודית, והמילה דמוקרטיה כלל לא כתובה שם.** ההגדרה 'מדינה יהודית ודמוקרטית' נוסחה לראשונה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו בשנת 1992 על ידי 32 חברי כנסת בלבד. במחאות השמאל מרבים להשתמש במגילת העצמאות ולנכס אותה לעצמם כאילו כל המסמך הזה עוסק בשוויון זכויות ובדאגה למיעוטים. מגילת העצמאות עברה ניכוס ערכים והשמדת ערך.

דגל ישראל - דגל ישראל סימל תמיד ציונות, אהבת המולדת וממלכתיות. בתחילת המחאה להפלת הממשלה עלו שם דגלים שחורים, ורודים, בצבעי הקשת ובכל מיני צבעים ואידאולוגיות. **עד שקם אסטרטג גאון ואמר: "למה החלפנו את דגל ישראל? בואו נחליט שכל האידאולוגיות שלנו נכנסות לדגל ישראל, נכנס אלינו את הדגל".** מאז הם מקפידים להגיע עם דגל ישראל להפגנות. אנשים תמימים אומרים: "איזה יופי שהם מגיעים עם הדגל, הם ציוניים"; ולא מבינים שדגל ישראל עבר ניכוס ערכים והשמדה.

צה"ל - צבא ההגנה לישראל תמיד היה בקונצנזוס ומחוץ למחלוקות פוליטיות; עד שהגיע ארגון שהחליט שהוא מדבר בשם כל הצבא, בדגש על המילואים ויחידות העילית הסדירות, ואמר שאם הרפורמה המשפטית תעבור - הצבא יתפרק. הם ניכסו לעצמם את הצבא, כאילו הם מדברים בשמו ובשם כל החיילים ואיימו בסרבנות. שר הביטחון גלנט והרמטכ"ל הרצי הלוי שתקו. ועדיין שותקים. הצבא עבר ניכוס ערכים ופגיעה אנושה.

זכויות אדם - לפני שניגש לביטוי 'זכויות אדם', יש לדעת שגם המילה 'זכות' עברה טיפולי המרה. בעבר המילה 'זכות' שימשה לביטוי של מאמץ של אדם להיות מוסרי וערכי, וביטאה מעשה אלטרואיסטי: "להרבות בזכויות", "זיכוי הרבים". ביהדות אדם שעשה מעשים טובים יש לו זכויות בעולם הבא.

המושג הזה הפך ל'מגיע לי'. 'זכויות אדם' הפך למושג שבו רק פירמידת המדוכאים של השמאל המרקסיסטי הם האדם שצריך לדאוג לו: הערבים ביהודה ושומרון, ארגוני הלהט"ב, ארגוני הפמיניזם הרדיקלי ועוד.

הגבר והאישה הרגילים, המסורתיים ו'הרוב היהודי' לא נכללים ב'זכויות האדם'; להפך, הם הרוב המדכא.

המושג 'זכויות אדם' עבר ניכוס ערכים והשמדה.

אחדות - כולנו בעד אחדות בעם ולא אוהבים פילוג, אבל בשנים האחרונות קמו כל מיני ארגונים שמכנסים לעצמם את ערך האחדות. **כל מי שנפגש איתם ומסכים למסמך העקרונות שלהם הוא בעד האחדות, וכל מי שלא מסכים איתם הוא פלגן, מחרחר ריב ומחריב את המקדש השלישי** (אגב, המקדש השלישי לשיטתם זה מקדש רק של אחדות ואהבת חינום בלי עבודת כהנים, לווים, קורבנות ופולחן דתי). היה מי שטבע את המושג 'מחרחרי האחדות' - אחדות קנאית ושטחית כמובן. לשיטת מחרחרי האחדות צריך לטשטש את כל המחלוקות המהותיות, להגיע להסכמה רחבה (כמובן רק בסוגיות שבהן לימין יש רוב) ולא לגרום לשמאל לכעוס, כי זה פוגעני. הם מקיימים מפגשי קפה ומאפה ומאשימים כל מי שלא מצטרף אליהם ב"פוליטיקה של הכנעה".

גם ערך האחדות עבר ניכוס ערכים והשמדה.

לפניכם מדגם קטן ביותר של שיטת "ניכוס הערכים". בין הערכים יש גם חופש הביטוי, שוויון, דאגה לחלש, צדק חברתי ועוד. **השיטה הזו היא כלי חזק של האקטיביזם המרקסיסטי, ולא מעט ארגוני חברה אזרחית של השמאל משתמשים בו כדי לגרום למתנגדים האידאולוגיים להצטרף למאבקים שלהם באמצעות משחקי שפה והנדסת תודעה.**

אפשר להמשיך את הרשימה הזו עוד ועוד. כדי לייצר חיסון לתופעה הזו חשוב לאמץ עמדה זקופת קומה, חדורת בהירות מוסרית, המודעת למהותו של המושג ולא נכנעת למניפולציות זולות שמכריחות אתכם להתנצל או לקחת חלק ביוזמה רק כדי שלא תואשמו כשונאי חטופים או פלגנים. **כאשר מפעילים עליכם מניפולציות רגשיות, חשוב כל הזמן לברר את הערכים בשכל, להאמין שגם לכם יש ערכים טובים שמקדמים דברים טובים בעולם. אל תמהרו לפקפק בעצמכם ולוותר על הערכים שעליהם גדלתם בגלל קמפיינים. ככל שהערכים יהיו יותר מבוררים בשכל, כך העוגן המוסרי יהיה יציב יותר בסערות הציבוריות.**

כדי לייצר חיסון לתופעה הזו חשוב לאמץ עמדה זקופת קומה, חדורת בהירות מוסרית, המודעת למהותו של המושג ולא נכנעת למניפולציות זולות שמכריחות אתכם להתנצל או לקחת חלק ביוזמה רק כדי שלא תואשמו כשונאי חטופים או פלגנים

עשרה כללים למפגשי אחדות וקירוב לבבות

אודי בן חמו

עם ישראל נמצא בלב סערה לא פשוטה מאז שמחת תורה התשפ"ד. לצד ההישגים הרבים, אין אדם שלא חש את עוצמות הכאב המחייב תפילה וסיוע לאחים הנתונים בצרה: משפחות שכולות, חטופים, פצועים, מפונים ועוד.

אך למלחמה הזו יש השפעות לאומיות רחבות שחובה עלינו לתת עליהן את הדעת, מעבר לתגובת הרגש הטבעי.

הקדמה ראשונה

העולם בו אנו חיים רחוק מאוד מאיזון ראוי בין שכל לרגש; בין תפיסה פרטית לכללית. כללי לוגיקה פשוטים נעדרים לחלוטין מהשיח.

המשמעות היא פשוטה: גירעון שכלי קבוע בכל תחום, וודאי כשמדובר במדעי הרוח והחברה.

הרגש, האמפתיה, הסבלנות, ההכלה הם כמובן חלק מחיינו. אך באיזון הראוי.

הקדמה שניה

מבחינה חברתית, האליטה - שאמנם נמצאת בשלבי החלפה מתקדמים - עדיין שייכת לשמאל, ומהווה מגנט רב עוצמה.

לא פשוט להישאר בן-חורין במציאות כזו. כל אחד הרי רוצה להיות חלק מה'מקובלים' - אלה היושבים מאחור באוטובוס. כך נוצרת **התופעה הכואבת של 'אנוסים', החוששים להביע את דעתם והיהודית בפומבי.**

הקדמה שלישית

'כל אחד והאמת שלו'. אין (כמעט) שום יכולת לשכנע בויכוח. הקריטריונים לקביעת מי הצודק ומי פחות הושחתו לגמרי, ולכן השיח כבר 'נגוע'. במצב כזה בלתי אפשרי לשכנע בטיעונים סדורים המעוגנים בעובדות ובניסיון אמפירי, היות וכל אחד מפרש אותם אחרת. לא פשוט.

מתוך הקדמות תרבותיות פשוטות אלו ייגזרו הכללים הבאים:

א. כל מפגש יתמקד בטיעונים שכליים, ברי-הוכחה, הנשענים על ניסיון העבר ומבוססים על תפיסות עולם. 'מותר' לדבר בתקיפות ולטעון כל טענה, ובלבד שניתן יהיה להוכיחה.

כמובן שראוי לשמור על נימוס ורגישות, והשאלה היסודית היא האם בכלל ניתן יהיה לשמור על כלל כזה.

”
כל אחד
הרי רוצה
להיות חלק
מה'מקובלים'
- אלה
היושבים
מאחור
באוטובוס.
כך נוצרת
התופעה
הכואבת של
'אנוסים',
החוששים
להביע את
דעתם
הלאומית
והיהודית
בפומבי

**בעולם
הלימוד
והתוכן של
היהדות יש
מדפי
ספרים
עצומים של
מחלוקות.
המחלוקת
מבררת,
מגבשת,
מקדמת;
היא בריאה
בהיותה
נתונה
בכללי
לוגיקה,
כבוד
והקשבה**

ב. שיח המתמקד ברגשות ותחושות בלבד הינו מוקש. בדיון כזה, לאור מצב היסוד - בו יש גירעון שכלי - מי שייתפס ככאוב יותר יחשב צודק יותר. צביקה מור, למשל, אינו צודק בגישתו בשל היותו אבא של חטוף; הוא צודק, כי גישתו מבוססת ונכונה יותר בעיני. אבל זו רק דעתי. לא אכפה אותה על אף אחד, אלא אם הוא מעוניין לשמוע.

ג. האם למפגש יהיו השלכות לאומיות רחבות? אם כן, החשבון מקבל ערך אחר לגמרי, הדורש אחריות והחלת כללים שונים לחלוטין. זה כמו 'אפקט הפרפר', בו תנועה קטנה במקום אחד משפיעה באופן נרחב הרבה יותר במקומות רחוקים. כיצד יתפרש המפגש? איך ימוסגר כשיתפרסם לעיני הציבור? ועוד.

ד. אל תקבל ביזוי של סמלים לאומיים או של מנהיגות פוליטית אותה בחרת. אם, כדי להביע אמפתיה, אתה נדרש לשתוק כשמבזים את נציגך - אין זה מפגש ראוי (אם אתה חושב ברגע זה שכדאי לשתוק ולאפשר לביזוי להתרחש עקב עוצמות הכאב המוצהרות של הצד השני, שאל את עצמך האם יתכן מצב הפוך, כשתאמר מילים קשות על יצחק רבין או על שמעון פרס ז"ל בהקשר של אסון אוסלו, למשל). זכור! אמפתיה אינה לגיטימציה. וכן, אל תקבל שום ביזוי כלפי עם ישראל או חלקים ממנו.

ה. לפני המפגש, טרם חשיפה להשפעות רגשניות, חدد ביושרה את תפיסת עולמך. בוא בלב פתוח להקשיב, אבל נסה כל העת לחשוב - האם אתה משנה את דעתך עקב רגש הפכפך המציף אותך? או שמא אכן שוכנעת.

ו. אל תדרג בפירמידה סמויה את עוצמת הכאב. צא מתוך נקודת הנחה שלבר הפלוגתא שלך תמיד כואב יותר ממך. אך כאמור, לכאב אין משקל-יתר בקבלת החלטות לאומיות שקולות וגורליות.

ז. קבל את בר הפלוגתא שלך כאח, לא על תנאי. אך ודא שגם הוא מתייחס אליך באותה צורה - כאח, לא על תנאי. אל תיבהל מאיומים על עזיבה את הארץ אם הדרישות לא תתקבלנה. לא כך אמור להתנהל שיח. אם כלפי עמדותיך, יהיו אשר יהיו, אין יחס מכבד ושווה ערך - כל המפגש הזה אינו ראוי מיסודו.

ח. אל תיבהל מדיון נוקב, מחלוקת קשה ואף הרמת קול. בעולם הלימוד והתוכן של היהדות יש מדפי ספרים עצומים של מחלוקות. המחלוקת מבררת, מגבשת, מקדמת; היא בריאה בהיותה נתונה בכללי לוגיקה, כבוד והקשבה.

דווקא השיח הדוחה את המחלוקת המכובדת, ומדבר על הרגשות בלבד, מרחיק יותר ואף מייצר מצב שבו יש אינטרס לדבר רק על כאב ולא על עובדות ותפיסות עולם. 'מותרי' להיות לא מנומס וצודק, ואסור להיות מנומס, רגיש וטועה.

ט. אל תרצה אף אחד. שוב, זה לא פשוט כשההגמוניה לא בדיוק בצד שלך. גם לא כדאי להיות תמים ונאיבי. לסוציולוגיה יש עוצמות לא פשוטות. היה מודע להן.

י. היה רציני. עשה שיעורי בית לפני מפגש. אם מישהו, למשל, ביזה את צביקה מור בטלוויזיה - דרוש התנצלות מקדימה בפומבי לפני שתלך.

למד על עברו של בן שיחתך, העמק בתפיסותיו, הצהרותיו - ובעיקר מעשיו. שאל למה הוא מתכוון בדיוק, כשהוא מדבר על 'אחדות', אהבת הארץ, ציונות ומדינה יהודית.

ולסיום, זכור!

'מותרי' לך לסרב להשתתף במפגש 'ניטרלי' כזה. זה לא הופך אותך לאויב האומה. שיקולך לגיטימיים לגמרי, גם אם קשה להסבירם.

ואם מישהו כך משדר לך, אז כנראה ש'סופו מעיד על ראשו'. ודי לחכימא ברמיזא.

'אם כל הקונספציות' או 'התיאוריה הרעילה של מלחמות צודקות'

עזרא הימן

א - תפיסות מלחמה פרוגרסיביות

נתחיל מהסוף. החידוש הגדול של המלחמה הנוכחית הוא **ההבנה**, שחלחלה בצורה רחבה ביחידות השדה, באשר לעובדה שמדובר במלחמה של טוב מול רוע. ההבנה הפשוטה הזו היא חידוש גדול, בתקופה בה התפיסה הליברלית-פלורליסטית של מלחמות השתלטה לחלוטין על תורות המלחמה ועל דיני מלחמה.

התפיסה הפרוגרסיבית של מלחמה סירסה לחלוטין את היכולת לעשות הפרדה בין טוב לרוע בשדה הקרב, מחקה לחלוטין את היכולת של חברה לצאת למלחמה בשם מטרה נעלה וצודקת, וצמצמה אותה לכדי לגיטימציה, במקרה הטוב, להגנה עצמית ברמה הדחופה.

זו רוח ותמצית הדברים של אחד הספרים המשפיעים ביותר על התפיסה האתית (האנטי לאומית) של מלחמה, תפיסה המעצבת היום את המנגנון הבטחוני-משפטי: 'מלחמות צודקות ולא צודקות' של מיכאל וולצר.

בהקדמה לקורא הישראלי הוא קובע את כלל האצבע בימור מלחמה, לפיו "המלחמה היחידה שאנו יכולים לסנגר עליה היא המלחמה שאיננו יכולים להימנע ממנה". קרי: רק כשהמחבל פרץ לביתך והניח את חרבו על צווארך, אתה רשאי להגיב בתקיפות הנדרשת. כאן תמצית הקונספציה הבטחונית-משפטית-אתית.

לתפיסתו, מלחמה על חבל ארץ, על אדמות לאום, הפכה למטרה לאומית פסולה, ומושגים כמו ניצחון על הרוע הפכו לבלתי-מוסריים מעיקרם. הרגש הלאומי נעקר לחלוטין, ויחד איתו נעקרה התודעה היקרה - שהעם שלך נלחם למען מטרה אנושית נעלה. זה מה שגרם להעלמת ערך הניצחון מרוח צה"ל, פיקוח הולך וגובר של ה'כנסיה' המשפטית על החלטות צבאיות, והחמרה מתמשכת בתפיסת הפעלת הכוח והוראות הפתיחה באש.

באטמוספירה זו, כל מי שממשיך עם הדיבור 'המיושן' על חבלי מולדת וניצחון הטוב על הרוע מקוטלג כגויהאדיסט, שהפך מכינוי של אסלאם רדיקלי לכינוי המיוחס לבני עמך, אלה שהם עדיין בעלי תודעה לאומית.

השפעת התפיסה הזו הפכה את מערכת הבטחון מגוף עם רצון חיים לאומי ותודעה ריבונית, למנגנון נוסף של שירותי אזרח וזכויות אדם. השינוי הזה הוא אם כל קונספציה שגויה.

” זה מה שגרם להעלמת ערך הניצחון מרוח צה"ל, פיקוח הולך וגובר של ה'כנסיה' המשפטית על החלטות צבאיות, והחמרה מתמשכת בתפיסת הפעלת הכוח והוראות הפתיחה באש

”
**תודעה
של
מלחמה
על הטוב
בעולם
התחלפה
(במקרה
הטוב!)
לסימטריה
מוסרית
ביחס
למטרות
של שני
הצדדים**

השעבוד הזה לתפיסה פרוגרסיבית של מלחמה - כולל ריקון הצדקת המלחמה מתוכן ורידודה להגנה עצמית דחופה בלבד - יצר תפיסה בטחונית מגובה משפטית (או שמא תפיסה משפטית מגובה בטחונית...) של עצימת עיניים בפני הרוע המתקרב, ודמיונות כוזבים על כך ש'האויב שלך הוא כמוך בדיוק'.

תודעה התקפית מתוך זכירת הכלל הידוע לפיו 'חזקה על קו המגע שיפרץ' הוחלפה בבטחון בגדרות גבוהות, טכנולוגיה ואינטרסים כלכליים משותפים.

ככל שכדור השלג הפרוגרסיבי תפס תאוצה מהר יותר, כך הלכה תפיסת היסוד שוולצר הנחיל, והקצינה; וככל שהקצינה, התיאבון והתעוזה האסלאמית לנצל זאת עד תום הלכו ותפחו, עד הפיצוץ שאנו חווים כעת.

ב - הקונספציה ממשיכה אל תוך המלחמה

ככל שהגישה הזו חיזקה את אחיזתה בתפיסת המלחמה, כך העמיקה התפיסה הפלורליסטית של הצדק המלחמתי. תודעה של מלחמה על הטוב בעולם התחלפה (במקרה הטוב!) לסימטריה מוסרית ביחס למטרות של שני הצדדים - כמו שכותב וולצר על חיילי האויב, שהם "ברנשים מסכנים בדיוק כמוני... אנו שווים זה לזה מבחינה מוסרית".

התפיסה הסימטרית הזו העתיקה כמעט לחלוטין את השיפוט המוסרי מדיון בשאלה בשם איזו מטרה כל צד נלחם, לשאלת המידתיות של הפעלת הכוח בתוך המלחמה. כי - אם האחד לא יותר מוסרי מזולתו בהיבט של מטרות המלחמה - כיצד נהיה מוסריים וצודקים יותר מהצד השני? רק על ידי ריסון הכוח והגבלתו להגנה עצמית דחופה בלבד, אחרת "אנחנו לא יותר טובים מהצד השני", משפט שהפך לביטוי החביב על מוסר המלחמה בשמאל. ספרו של וולצר 'מלחמות צודקות' שם לפיכך את כל יהבו המוסרי על ריסון כוח מקסימלי בתוך המלחמה, מתוך יצירת 'צדק סימטרי' של כל המשתתפים בה.

כיוון ש'אין כאן טובים ורעים', כל התפיסה הביטחונית והמשפטית עסוקה באיזון בין הענקת הגנה לאזרחיך תוך שימוש מינימלי בכוח צבאי. **את חייליך מותר ואף חובה לסכן לשם כך; זו חובתם המוסרית כדי 'להיות טובים יותר'.**

וכמו שכותב וולצר: "אם הצלת חיי אזרחים (של האויב) פירושה סיכון חיי החיילים, הרי יש לקבל את הסיכון הזה".

הקונספציה שגרמה לך לעצום עיניים לפני המלחמה ממשיכה במהלכה. לא עסוקים בנצחון, אלא בשכנוע הצד השני להגיע להסכם; לא עסוקים בהכרעה ובהכנעת האויב, אלא במוטוריקה עדינה של איתור ובידול החיילים אוחזי הנשק, המסתתרים בתוך אוכלוסיית האויב, תוך דאגה לרווחת אותה אוכלוסיה על חשבון חיילנו. לא עסוקים במטרה להחזיר את חייליך הביתה בשלום אחרי ביצוע המשימה - אלא בהחזרת אזרחי האויב הביתה בשלום.

השגיון הזה לעולם מותיר את הנצחון וההכרעה מחוץ להישג יד, הופך את החולשה של האויב ליתרון האסטרטגי שלו, ומקריב את חיי חייליך על מזבח הכנסיה המשפטית-ליברלית והוד קדושתה.

ומה התוצאה המוסרית היחידה האפשרית של מלחמה, לתפיסה זו? מציאת פרטנר בצד השני ו'פתרון צודק לשני הצדדים'. **הקונספציה ממשיכה מתוך המלחמה אל תוך מטרותיה ויעדיה, אל תוך 'היום שאחרי'.**

זוהי אם כל הקונספציות. היא יצרה תפיסה שגויה של עצמנו כחברה, ואז יצרה תפיסה בלתי-מוסרית של מלחמה, ומכאן - תפיסה משובשת של האויב; וכל השיבוש הזה עיצב גם את הקונספציה של מערכת הבטחון.

ג - רוח אחרת

כמו שפתחתי, הזעזוע הנורא מתוכו פרצה מלחמה זו שחרר, לפחות לזמן-מה, את התפיסות האלה אצל חלקים גדולים בעם ישראל ויחידות השדה של צה"ל. אנחנו לא מתביישים לומר שאנו נלחמים על ארצנו ועמנו, ועל נצחון הטוב על הרוע. אנחנו יודעים לקבוע ביתר בהירות על מה ובשם מה אנו נלחמים ומנצחים. אנו לא זקוקים לחוש בכל פעם את החרב על הצוואר כדי להכות באויב בכל מקום בו הוא נמצא. אבל רק התחלנו. **הקונספציה עדיין שולטת בצורה חזקה מאוד בתפיסות העולם של פרופסורים לאתיקה, ראשי מערכת הבטחון והמטכ"ל, ראשי הפרקליטות הצבאית והיעוץ המשפטי.** יקח עוד זמן עד שהלחץ, המגיע מלמטה, ישפיע בכיוון מעלה. בינתיים, עלינו לדעת לנסח עבור עצמנו ולזהות את מה שמקולקל בשורש, ואת הערכים אותם אנו חפצים להשיב לדלת הראשית של החשיבה הבטחונית והצבאית של עם ישראל. השעה בשלה לכך. ההכרח, בדמותם של מפלצות האדם שקמו לכלותנו, מאיץ בנו. **הכוחות הפנימיים שהתעוררו בנו בשנה האחרונה מעודדים אותנו.**

ולא רק אנחנו מחכים לזה. גם העולם החופשי מחכה וזקוק לזה. יותר מתמיד.

רוסו אדמו"ר מהפכות הפרוגרס - חלק א'

בן יעקב סבו

נהוג לומר ש"העט חד מהחרב", כלומר - למילים ולרעיונות יש כח שלא יהיה לשום פצצת אטום.

היום נפגוש את רעיונותיו של האדם שאולי הוא המשפיע ביותר במאתיים וחמישים השנים האחרונות, 'בזכות' רעיונותיו ההרסניים.

הבנה של רעיונות נותנת פשר לתופעות אותן אנו פוגשים בסוגיות ציבוריות, ודרך להתמודד עמן.

א. טלפון מפתיע

"תשמע", התקשר אליי בהתלהבות ידיד, אדם דתי-לאומי, שכבר תקופה ארוכה מנסה לשכנע אותי לא לעסוק ב'סור מרע' אלא רק ב'אחדות' תמימה. "נכון שכל כך הרבה זמן אני מתנגד לדרך שלך? אז החלטתי לעשות מעשה ולצאת מעצמי. הלכתי ללמוד את הרעיונות הפילוסופיים שמאחורי השמאל במכון שמרני. עכשיו אני אחרי סדרת שיעורים בפילוסוף ז'אן ז'אק רוסו, ואני בהלם. צדקת לחלוטין. זה שיגעון. פשוט צריך לשמוע מה הם אומרים בעצמם, ללמד את זה, לחשוף את ערוותו של השמאל".

השיחה הזאת חידדה לי למה פעמים רבות אנחנו מוסחים לעסוק בעניינים טפלים, כמו סגנון או סוגיות שוליים.

פשוט, אנחנו לא תמיד מבינים את עוצמתם של רעיונות מקולקלים, ולכן לא מתאמצים להכיר אותם ואת ההיסטוריה של אלו שצעדו בעקבות הרעיונות האלו, ואנו נשארים במקום ילדותי של 'מה שאני לא רואה, לא קיים'. אלא שכל פעולה במציאות מעוצבת על ידי רעיונות ותפיסות עולם. אין דבר כזה מעשה 'ניטרלי'.

אבי אידיאולוגיות ההרס הוא רוסו.

לא להכיר את רוסו זה כמו לא להכיר את אמנת חמאס, את ספרי חסאן אל-בנא וסייד קוטב מייסדי 'האחים המוסלמים', את הקוראן והחדית'.

בעצם, זה הרבה יותר גרוע ויותר מסוכן, כי האידיאולוגיות המהפכניות-טוטליטריות, הקומוניזם, הפשיזם והפרוגרס, אירועים כמו המהפכה הצרפתית והמהפכה הבולשביקית, והמשטרים הטוטליטריים ברחבי העולם גרמו להרבה יותר נזק מכל מה שהאסלאם הספיק במאות השנים האחרונות.

אז היום נזכה להכיר את אביהם הרעיוני של כל השמאל, הקומוניזם והמשטרים הטוטליטריים בכלל - ז'אן ז'אק רוסו.

מעטים האנשים שטעו כל כך הרבה, ובכזה תחכום שרלטני, כמו רוסו. ניגע בחלק מתפיסותיו. שאלו את עצמכם איפה אתם מזהים את ההשפעה שלו בסוגיות ציבוריות במציאות שלנו.

אנחנו לא תמיד מבינים את עוצמתם של רעיונות מקולקלים, ולכן לא מתאמצים להכיר אותם ואת ההיסטוריה של אלו שצעדו בעקבות הרעיונות האלו, ואנו נשארים במקום ילדותי של 'מה שאני לא רואה, לא קיים'

ב. 'הפרא האציל'

'הפרא האציל' הוא מושג דמיוני של דמות אדם אשר לא הושחתה על ידי הציוויליזציה, והיא אותנטית ונעלה על אנשי התרבות.

הדמות מבטאת לכאורה תפיסה אופטימית ורומנטית המתארת את טבע האדם כטוב מיסודו. נשמע אפילו משהו יהודי, בסגנון "אַלֹקִי, נְשִׁמָּה שְׁנִתְּתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא".

אלא שבאמת, זאת הטעיה מכוונת ומתוחכמת וכתב האשמה מלא שנאה נגד המסורות, התרבות האנושית, החברה, המוסר, האמונות והזהויות המשפחתיות והאנושיות - לכל אלו קורא רוסו 'אזיקים' ודורש לפרקם.

"הכל טוב בהשאירנו את הדברים לידינו של הבורא; הכול מתקלקל בידינו של האדם."

רוסו לא אומר שהאדם הפראי טוב מפני שהוא מאמין בטוב האדם, אלא כדי להסביר שהרע שבעולם מגיע מהזהויות, מהתרבות האנושית, מהמסורות ומההתקדמות האנושית-חברתית, שהן כולן בעצם הידרדרות של המציאות, מכיוון שהיא הרחיקה את האדם מהפרא הטבעי שבו, הפרא האציל.

"האדם נולד חופשי, ובכל מקום כבול הוא באזיקים".

תפיסה זו מעריצה את המצב החייתי של תרבויות הרצח והאונס, ורואה אותן כניצוץ של אותה 'פראות אצילית' הקוראת תיגר על התרבות המוסרית המעלה על נס את האמת והיושר. היסטורית, האינטלקטואלים מהצד של רוסו תמכו תמיד באנשים כגון מאו, היטלר, פול פוט, בטרור האסלאמי ועוד.

”
זאת
הטעיה
מכוונת
ומתוחכמת
וכתב
האשמה
מלא שנאה
נגד
המסורות

ג. על החינוך

גם בנושא החינוך, הוא חייב להיות יטבעי. ללא השפעה. שהרי כל השפעה על הילד, הפרא האציל, תהיה בעצם קלקול. בתירוץ של מאבק ב'אזיקים' פירק רוסו בעצם את רעיון ה'חניכה' שבחינוך; כי לשיטתו, מה יש להורים או לתרבות האנושית להעניק לילד מעבר לשטיפת מוח ולכלא נפשי דכאני? כמו כן הוא פירק את בניין כוחות הנפש של הילד לכדי פקעת רגשנית חסרת גבורה עצמית ושונאת חברה. **לפי רוסו, הילד מרגיש בשביל עצמו מי הוא. הוא יחליט ויקבע מי ומה הוא.**

נשמע מוכר? תראו לאן הדברים התגלגלו היום... מה לדעתכם יהיה השלב הבא של המהפכנים?

רוב החינוך המערבי, ובכללו מערכות החינוך במדינת ישראל, מבוסס על רעיונות של רוסו. אדם שאת ילדיו שלו הפקיר לבתי יתומים.

בזמן המהפכה הצרפתית, שכמובן קידשה 'חשיבה חופשית' ו'ביקורתית' והתנקות מטיפשות המסורות, עד כדי כך שהגיליוטינה דאגה למגר כל מי שנחשד בהתנגדות למהפכנות - אותם מהפכנים שרפו את ספרי התנ"ך, ובמקומם לקחו את ספרי רוסו והחליטו לקיימם מילה במילה ככתבם וכלשונם.

אה, כן, תחת דגל של חשיבה חופשית ורציונלית כמובן.

מחר בע"ה נמשיך לעסוק במשנתו המשפיעה והמטלטלת של רוסו.

”
**לשיטתו,
מה יש
להורים או
לתרבות
האנושית
להעניק
לילד מעבר
לשטיפת
מוח ולכלא
נפשי
דכאני?**

רוסו אדמו"ר מהפכות הפרוגרס - חלק ב'

בן יעקב סבו

כל מציאות, טובה או רעה, היא נגזרת של תפיסות עולם.

אתמול עסקנו בקומה הראשונה של תפיסות רוסו והשמאל המשפיעה על כל תחומי חיינו.

תפיסות אלו נוגעות בעיקר לשאלת טבע האדם.

היום נעסוק בתפיסה הכללית שלו, המדינית והציבורית.

לא מיותר להגיד, שאצל כמעט כל הוגה יש קו תפיסתי מחבר בין שאלת היסוד של טבע האדם לבין השאלות המורכבות ביותר של המחשבה הכללית-מדינית.

לאור הבנתנו את תפיסות רוסו והשמאל בשאלת טבע האדם, מה לדעתכם ייגזר מזה בשאלות מדיניות?

ד. האמנה החברתית

'האמנה החברתית' היא תפיסה הרואה את העם כבנוי מ'חוזה חברתי' תת-מודע הקיים בין המון אינדיווידואלים, נטולי זהות ושורשים, שהתאגדו יחד לצורך תועלתני.

(היסטורית המושג נולד לאחר שהמלכים כבר לא נחשבו כמקבלים את סמכותם 'בחסד האל הכנסייתי', והוגים שונים ניסו להשיב לשאלה מהו מקור הסמכות של השלטון.)
מחאות 'החוזה הופר' יונקות מתפיסה זו.

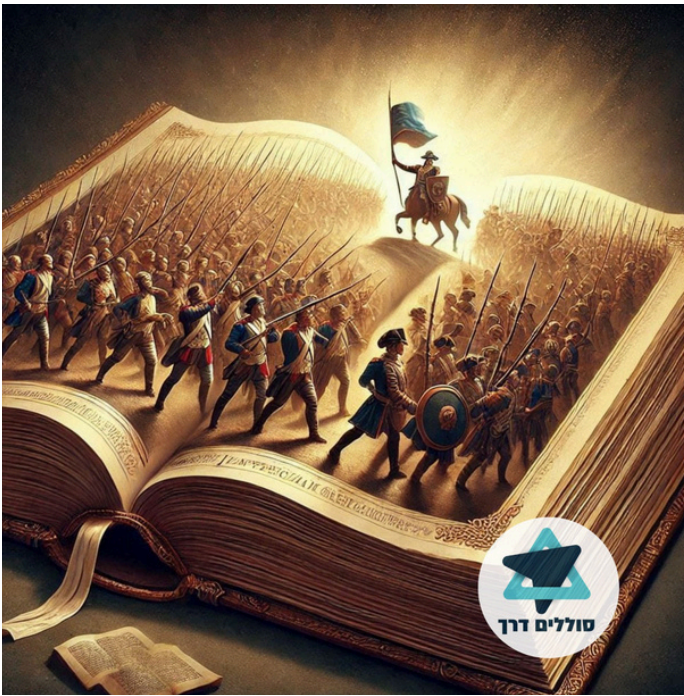
לעומת 'האמנה החברתית' קיימת תפיסת 'הברית' המאצילה אחריות הדדית וקשר בין הדורות - הנוכחי, הקודמים והבאים: "כִּי אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֶה עֲמָנוּ עֲמֵד הַיּוֹם לְפָנֵי ה' אֶלְקֵינוּ, וְאֶת אֲשֶׁר אֵינָנוּ פֶה עֲמָנוּ הַיּוֹם" (דברים כט יד), היונקים את משמעות חיבורם מזהותם ומשורשיהם, ולא מתועלתנות מיידיית.

לעומת זאת, תפיסת 'האמנה החברתית' משטיחה את טבע האדם ואת זהויותיו לכדי בדיד מנותק, חסר זהות, שלכאורה חותם הסכם תלוי עם סובביו הרגועים.

ה. 'הרצון הכללי'

רוסו מתאר מצב שבו יש הבדל בין רצון העם והרוב בפועל לבין 'הרצון הכללי' שהיה, לשיטתו, אמור להיות מוסרית הרצון של העם, ובלית ברירה, בלב כבד אך שלם, צריך לכפות את העם אחרת על פי אותו 'רצון כללי'.

”
יש הבדל
בין רצון
העם והרוב
בפועל לבין
'הרצון'
הכללי'
שהיה,
לשיטתו,
אמור להיות
מוסרית
הרצון של
העם, ובלית
ברירה, בלב
כבד אך
שלם, צריך
לכפות את
העם אחרת
על פי אותו
'רצון כללי'.

”
הליברליזם
רואה את האדם
כטיפש
שהושחת
באמצעות
התרבות
ושצריך להחליט
בשבילו בשם
'הרצון הכללי'

התחכום פה הוא, שרוסו יוצר מושג המדבר לכאורה בשם העם, אבל הוא פשוט מתן גושפנקא אידאולוגית חדשה למשטר טוטליטרי. הוא משתמש לכאורה בשפה המדברת בשם הדמוקרטיה, אבל בהיפוך נבזי של המשמעות שלה. רצון העם הפך ל'רצון הכללי', שכמו 'האינטרס הציבורי' המוכר הוא 'סולם ערכים' שאוחזת בו רק קבוצה הגמונית רודנית מסוימת, ש'באחריותה' לשמור את כוחה בתחכום ובחוזק יד ולכפות את 'ערכיה' על 'ההמונים': 'צריך לשמור על הדמוקרטיה מפני העם'.

לפי רוסו, 'הרצון הכללי' של המדינה צריך להחליט באלימות ריכוזית עבור כולם. וכמובן, פירוק הזהויות הוא קו מחבר בין 'הפרא האצילי' לבין 'האמנה החברתית', ו'הרצון הכללי'. כי אם האדם חסר מעגלי זהות אמיתיים, היוצרים באופן אינטואיטיבי אמון בין בני אדם, אזי צריך לגשר על הפער בטוטליטריות כוחנית.

ו. ליברליזם

הליברליזם היה בעבר גישה במחשבה המדינית שדגלה במדיניות רזה, ספונטנית וחירותית, שיש בה מעט ככל האפשר טוטליטריות וריכוזיות. 'ליברל' במשמעות של 'חופש מהמלך הרודן'. אולם כיום נגנב המושג ומשמעותו נהפכה ב-180 מעלות ל'חופש מכל זהות', דבר שבהפוך-על-הפוך דווקא נכפה על האנשים באמצעות המון אלימות ודיכוי מעשי. לדוגמה, פיצוצי תפילות יום כיפור בשם הליברליזם.

הליברליזם 'החדש' מבית רוסו, הרואה את האדם כטיפש שהושחת באמצעות התרבות ושצריך להחליט בשבילו בשם 'הרצון הכללי', כדי לעודדו לחזור למצב 'הפרא האצילי' נטול הזהויות והאמונות - מעודד אלימות כלפי האדם כדי להוציאו לחופשי.

"מי שימאן להישמע לרצון הכללי, יכריחהו לכך הגוף כולו. דבר זה אין פירושו אלא זה, שיכריחהו להיות חופשי".

ז. חיקוי ישראלי

ידוע שתרבויות שלמות, בנות אלפי שנים ומיליארדי אנשים, מיוסדות על הניסיון לחקות את הזהות והאמונה היהודית. כל הנצרות והאסלאם כמובן, וזהויות לאומיות שונות כגון מלכויות אנגליה, ספרד, קיסרות אתיופיה, מדינות ארה"ב ועוד. אולם פחות מוכרים הניסיונות ההיסטוריים לחקות את המדינה היהודית, של רוב הוגי המחשבה המדינית הריאלית-מציאותית. האבסורד הוא, שבעוד שאומות העולם שהקימו את הדמוקרטיות היציבות, החירותיות והמשגשגות בהיסטוריה שאבו את השראתן דווקא מההיסטוריה ומהמסורת היהודית, עם ישראל האמיתי שחזר לארצו בחר לקחת השראה דווקא מהפילוסופיה של רוסו, פילוסופיה שרק החריבה כל מקום שנגעה בו.

לסיכום:

ישנו קשר ישיר בין פילוסופים שהתיימרו לחשוב שהם בלעדית מבינים עניינים מופשטים ומטאפיזיים לבין פילוסופיה של בוז להמון, לציוויליזציה האנושית, למסורות ולמוסר, ומשם למחשבה מדינית הדוגלת בריכוזיות ואף בטוטליטריות. איך אמר יאיר גולן? "הרי אנחנו לא רוצים לתת להורים לחנך את ילדיהם, נכון?". חייבים משרד חינוך מדיני-פקידותי. זה משותף לאפלטון, לרוסו, לקאנט, למרקס, לאהרן ברק ולשמאל. הבריחה לדיבור על דברים 'מהותיים' שנמצאים רק במוח של ההגמוניה, שלכאורה אין לשאר העם נגיעה בהם, מובילה לתשוקה לטוטליטריות.

אם נשים לב היטב, קהל יעד שמאוד מועד ליפול במניפולציות של ממשיכי רוסו הוא דווקא הקהל הדתי. השיח החזוני, הכביכול אופטימי, הכביכול מאמין בטוב האדם, הכביכול כללי, משאיר מעט מאוד מגוננות כשפוגש בו אדם המגיע מתוך התורה או כתבי הרב קוק בלי הבנת המניפולציה שכנגד, ולכן רוב הקמפיינים הפרוגרסיביים מושקעים דווקא בציבור יקר זה.

ולכן, בניית תודעה היא חלק מלקיחת האחריות שלנו על עתיד מדינתנו, על גאולתנו ועל חינוך ילדינו.
בע"ה.

קהל יעד שמאוד מועד ליפול במניפולציות של ממשיכי רוסו הוא דווקא הקהל הדתי. לכן רוב הקמפיינים הפרוגרסיביים מושקעים דווקא בציבור יקר זה